

POSTANOWIENIE

Dnia 26 lutego 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Kwaśniewski

w sprawie z powództwa M. W.

przeciwko M. S.

z udziałem interwenienta ubocznego po stronie pozwanej M. W.

o zachówek,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 26 lutego 2016 r.,

na skutek skargi kasacyjnej pozwanej

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 7 kwietnia 2015 r., sygn. akt V ACa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Przysługująca od prawomocnych orzeczeń skarga kasacyjna, jako nadzwyczajny środek zaskarżenia, ma na celu - w interesie publicznym - ujednolicanie orzecznictwa sądów powszechnych, rozstrzyganie spraw precedensowych oraz o istotnym znaczeniu dla orzecznictwa sądowego i rozwoju prawa. Uwzględnienie celu i charakteru skargi kasacyjnej wymaga właściwego rozumienia treści przesłanek, wymienionych w art. 398⁹ § 1 pkt 1-4 k.p.c., i właściwego ich uzasadnienia.

Chociaż skarżąca powołała się na przesłankę określoną w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c., to nie przedstawiła argumentacji jurydycznej mogącej przekonać o istnieniu potrzeby, dokonania przez Sąd Najwyższy wykładni których przepisów wywołujących rozbieżności w orzecznictwie wnioskuje.

Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania (s. 2-3) w istocie powołuje się tylko na art. 455 k.c. dotyczący terminu spełnienia świadczenia, przy braku wskazania na przepisy dotyczące skutków opóźnienia się ze spełnieniem świadczenia. Odwołanie się w uzasadnieniu wniosku do uzasadnienia zawartego w podstawach kasacyjnych nie uzasadnia wystąpienia przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Z tych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, działając na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c.